

Подарунок від Дзвіночка

Казка для бажання йти до школи

Жив на світі чарівний Дзвіночок. Щодня він ходив на роботу — до школи. Дзвіночок пильнував, щоб усе в школі відбувалося вчасно та за розкладом. Гучно дзвенів, коли розпочинався урок. І розповідав усім своєю дзелень-мовою, коли урок закінчувався. Сповіщати про перерву йому подобалося понад усе.

Якось Дзвіночок довго стояв у черзі в буфет. Йому дуже хотілося з'їсти пухкеньку булочку з маком і корицею, тому він запізнився продзвеніти на урок. Дзвіночок стрімголов мчав коридором, спіткнувся та впав у руки Петрикові Ткачуку.

— Оце так знахідка! — зрадів хлопчик. — Тепер я наче повелитель часу в школі. Захочу — зроблю уроки короткими, а перерви довгими! — фантазував Петрик.

— Ох, Петрику! Петрусику, послухай! На уроках учителі подарунки роздають. Ось ти продзеленчиш раніше — і подарунок отримати не встигнеш, — переконував хлопчика Дзвіночок.

— Подарунки? І хороші подарунки дають? На яких це уроках? — сипав запитаннями схвильований Петрик.

— Та на всіх! Хіба ти не чув? Знання — то є подарунки. І так багато дають, що аж у рюкзак не поміщаються.

— Знання не солодкі, не блищать, без інтернету... Що ж робити з тими подарунками? — засмутився хлопчик.

— Якщо назбираєш багато знань, то зможеш стати ким завгодно! Будь-яку мрію здійсниш! Хіба це не чудово? — правив своє Дзвіночок. — Я чув, що ти хочеш літаком керувати. Або навіть космічним кораблем. Отже, слухний час починати збирати знання.

Петрик відпустив Дзвіночка на його робоче місце. Розклад занять відновився. Хлопчиків стало цікаво, що ж то за подарунки, які допоможуть йому керувати космічним кораблем.

Він тихенько зайшов у клас, дістав зошит, підручник і почав слухати. Знання на Петрика сипалися цілий день, а коли хлопчик виходив зі школи, Дзвіночок непомітно підклав йому в рюкзак подарунок від себе.

То була суперздатність: «Виконати домашнє завдання за хвилину до початку уроку».

Відтоді Дзвіночок робить подарунки всім школярам. Комусь дістається вміння «бачити вчителя потилицею», комусь — «підказувати другові, не розтуляючи рота» або «непомітно їсти яблуко на уроці».

І геть усі отримують дружбу, мрію та віру у власні сили.

Запитання до казки

1. Який подарунок тобі хотілося б отримати від Дзвіночка?
2. Що ти робитимеш, коли станеш дорослим?
3. Чому Петрик вирішив відпустити Дзвіночка?
4. Що подобалося хлопчиків у школі?

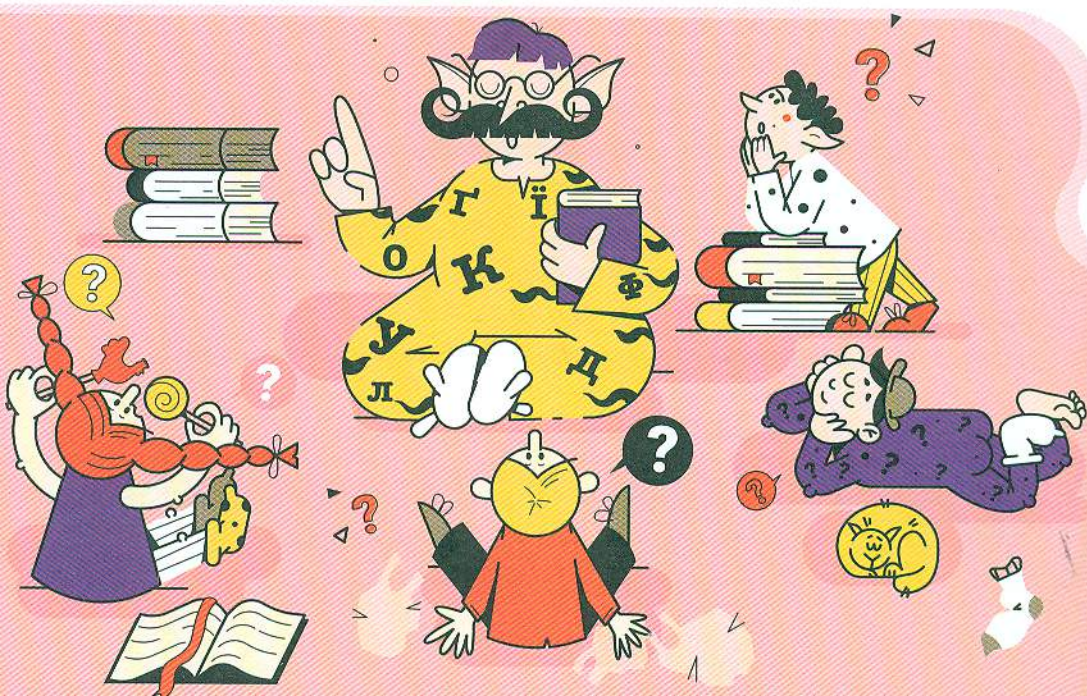
Як діти Ва-та-ва-лу навчилися читати

Казка для бажання навчитися читати

У далекій Галактиці на планеті Ва-та-ва-лу жили діти. Вони будували справжнісінькі іграшкові міста, їли суп із горіхового листя й носили розпаровані шкарпетки. Щодня діти обирали собі справу до душі: будівельник кубо-будинків, відповідальний за погладжування kota, поїдач карамелі, винахідник целофанових пакетів для гри «пошурхоти сильніше». Усі діти на планеті були щасливими. Їм здавалося, що так буде завжди.

Одного звичайнісінького дня на Ва-та-ва-лу вибухнула епідемія. На планеті почали з'являтися запитання. Відповідальний за погладжування запитав: «Чому в kota очі світяться в темряві?». У винахідника пакетів виникло запитання: «Як лікувати нежить?». А поїдач карамелі поцікавився: «Чому випадають молочні зуби?».

Про все це було написано в розумних книжках, але ніхто на планеті читати не вмів. Жителі Ва-та-ва-лу були в розпачі. З кожним днем запитань сипалося дедалі більше, й ніхто на всій планеті не міг дати на них відповіді.

Чому трава зелена? Звідки береться й куди зникає веселка? На сто тисяч «чому?» всі розводили руками, аж поки... Поки не з'явився на Ва-та-ва-лу супергерой Літероїд.

Він мав багато книжок — цілу бібліотеку, що її зібрав з усієї Галактики. Щодня Літероїд намотував довгі томи рядків собі на думку й ставав сильнішим і розумнішим. Коли супергерой прилетів на Ва-та-ва-лу, діти з'юрмилися навколо й одразу почали розпитувати:

— Чому трава зелена?

— Трава зелена через зелений пігмент хлорофілу.

Літероїд кивав і багатозначно підносив указівний палець.

— А чому очі у кішок світяться?

— У кішки внутрішня поверхня ока ніби дзеркало, вона лише відбиває світло, і нам здається, що очі в неї світяться.

— А-а-а-ах, — пороззявляли роти жителі Ва-та-ва-лу. — Цікаво, напевно, знати відповіді на всі запитання?

— Цікаво та корисно! Іноді без відповідей ніяк не обійтися, — запевняв Літероїд, — для того, щоб дізнатися про щось, потрібно лише навчитися читати.

— А що? Що ж читати? — спантеличено запитали діти.

— А що цікаво, те й читати. Коли цікаво, жодна книжка не складна, і її легко проковтнути, — з апетитом сказав Літероїд й тихенько плямкнув.

Наступного дня всі діти планети почали вчитися читати. Згодом вони читали цілі книжки та переказували одне одному прочитане. За кілька років відповідальний за погляджування kota став ветеринаром, винахідник шурхотливих пакетів — лікарем, а поїдач карамелі — кондитером.

Завдання до казки

1. Як ти вважаєш, для чого потрібно вміння читати?
2. Чому на Ва-та-ва-лу почалася епідемія?
3. Які твої улюблені книжки?
4. Про що тобі хотілося б дізнатися з книжок?